

ವೃತ್ತಿಪರ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಧ್ಯಮ, ಸಿನಿಮಾ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪಾತ್ರ

ವ್ಯಾಸರಾವ್ ಜಿ.ಎಸ್

ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ

ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅನುವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ

ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಕುಪ್ಪಂ-517426

ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ವೃತ್ತಿ ಇವೆರಡರ ನಡುವಿನ ಅಂತಃಸಂಬಂಧ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇವೆರಡು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಪೂರಕವಾಗಿಯೂ ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ವಿರೋಧಭಾಸವಾಗಿಯೂ ಕಂಡು ಬರುವಂತಹದ್ದು. ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವುದಷ್ಟೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಉದ್ದೇಶವೇ? ವೃತ್ತಿಗಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯಲೇಬೇಕೆ? ಎಂಬಿತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ವೃತ್ತಿಪರ ಶಿಕ್ಷಣ ಎಂಬ ಪದದ ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸಿದಾಗ ಸಹಜವಾಗಿ ಮೂಡುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾದರೆ ವೃತ್ತಿಪರ ಶಿಕ್ಷಣ ಎಂದರೇನು ಎಂದು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದರೇ, ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕೆನ್ನುವ ನಿಶ್ಚಿತ

ಗುರಿಯನ್ನು ನೀಡುವುದು ಎಂದು ಸರಳವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಒಂದು ಮಗುವು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯ ಹಂತದಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ವೃತ್ತಿಪರ ಶಿಕ್ಷಣದ ಕುರಿತ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ನೀಡಬೇಕು, ಕ್ರಮೇಣ ಅದರಡೆಗೆ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಕುದುರಿಸುವಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನ ಸಾಗಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಅದರ ಉದ್ದೇಶ. ಈ ತರಹದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಆಸಕ್ತಿಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಒಂದೇ ಕಡೆ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತಗೊಳಿಸಿ, ಆ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ನೈಪುಣ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡುವುದು ವೃತ್ತಿಪರ ಶಿಕ್ಷಣದ ಕೊನೆಯ ಗುರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಕೆಲವು ಹಂತಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿ-೨೦೨೦ರ ಅನ್ವಯ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಹನ್ನೆರಡನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಹಂತ ಹಂತವಾಗಿ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ, ಐದನೇ ತರಗತಿಯ ತನಕ ಕಾರ್ಯನುಭವವೆಂದು, ಆರನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಎಂಟನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ವೃತ್ತಿಪೂರ್ವ ಶಿಕ್ಷಣವೆಂದೂ, ಒಂಬತ್ತರಿಂದ ಹನ್ನೆರಡನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ವೃತ್ತಿಪರ ಶಿಕ್ಷಣವೆಂದು ವಿಭಾಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಪರಿಚಯಾತ್ಮಕ ಹಂತ, ಪರಿಶೋಧನಾ ಹಂತ ಮತ್ತು ಸಿದ್ಧತಾ ಹಂತ ಎಂದು ವಿಂಗಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ತಾನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವ ವೃತ್ತಿಯ ಕುರಿತು ಒಂದು ಸ್ಪಷ್ಟತೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಇಂದಿನ ಬಹುತೇಕ ಉದ್ಯೋಗಿಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೂ, ಅವರು ಕೈಗೊಂಡಿರುವ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೂ ನೇರವಾದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಾಣಲಾರೆವು. ವಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕಲಿತವರು ಲೆಕ್ಕಪರಿಶೋಧಕರಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದು ಬೇರೆಯದೆ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹದಕ್ಕೆ ಎಡೆ ಮಾಡಿಕೊಡದೆ ಶಾಲಾ ಹಂತದ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ವಿವಿಧ ವೃತ್ತಿಗಳ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಾ ಸಾಗುವುದು ಇತ್ತೀಚಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿಯ ಧ್ಯೇಯೋದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಕೌಶಲಗಳನ್ನು ವೃತ್ತಿ ಕೌಶಲಗೊಳೊಂದಿಗೆ ಅಂತರ್ಗತಗೊಳಿಸುವುದು ವೃತ್ತಿಶಿಕ್ಷಣದ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣವೇ ಬೇರೆ, ಉದ್ಯೋಗವೇ ಬೇರೆ ಎನಿಸದಂತೆ ಮಾಡುವ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿ ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಜಾರಿಯಾಗುವ ಹಂತದಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಏಕೆಂದರೆ ಶಾಲಾ ಹಂತದಿಂದಲೇ ವೃತ್ತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮೂಲಜ್ಞಾನ. ಕೌಶಲಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪಠ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ವೃತ್ತಿ ಸಂಬಂಧಿತ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಯೋಗಿಕತೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಔದ್ಯೋಗಿಕರಣ ಎಂತಲೂ ಕರೆಯಬಹುದು. ವೃತ್ತಿಪರ ಎಂದ ತಕ್ಷಣ ಆ ವೃತ್ತಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಕೌಶಲ ಜ್ಞಾನ. ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಹೆಚ್ಚಿನಂಶ ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುವುದು. ಮಾತಿನ ಮೂಲಕ ಪಡೆಯುವ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೂ, ಪ್ರಯೋಗದ ಮೂಲಕ ನಡೆಯುವ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ಹೊಸ ವಿಷಯವೇನಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ತರಗತಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಾದಷ್ಟು ಅದು ವೃತ್ತಿಪರವಾಗುತ್ತಾ ಸಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ಇಲ್ಲಿನ ಮುಖ್ಯಾಂಶ. ಕೌಶಲತೆ ಎನ್ನುವುದು ಎಂದಿಗೂ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಆಸಕ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆಸಕ್ತಿಯ ಪ್ರಮಾಣ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದರೆ ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದ ಅಗತ್ಯತೆಯೇ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅನುಭವವೇ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ಆ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಮೂಡಿಸುವಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಕೌಶಲತೆಯ ಮೂಲಕ ವೃತ್ತಿಪ್ರಾವೀಣ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಿಯೆಂದರೆ ಕೇವಲ ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಗಮನಿಸುವಂತಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಂಬಲವೆನ್ನುವುದು ವೃತ್ತಿಯ ಒಂದು ಭಾಗವಷ್ಟೆ. ಯಾವುದೇ ವೃತ್ತಿಯಾಗಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಬೇಕಾಗುವುದು ಕೌಶಲ. ವೃತ್ತಿಮನೋಧರ್ಮವನ್ನು ರೂಢಿಸುವುದರೊಂದಿಗೆ, ಕೌಶಲತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದು ಶಿಕ್ಷಣದ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸುಲಭಸಾಧ್ಯವಾಗಿಸುವ ಮಾಧ್ಯಮವಾದರೂ ಯಾವುದೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಿದಾಗ ದೊರಕುವ ಒಂದು ಪರಿಹಾರವೇ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ಕಲಿಸುವ ಶಿಕ್ಷಣ. ಮಗುವು ಕಲಿಯುವ ಮೊದಲ ತೊದಲುನುಡಿಯೇ ಅದರ ತಾಯಿಭಾಷೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆ ಮಗುವು ಮಾಡುವ ಮೊದಲ ಯೋಚನೆಯೂ ತನ್ನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದೊಂದು ಸಹಜ ಬೆಳವಣಿಗೆ. ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೂಲಕ ಕಲಿಯಲ್ಪಡುವ ಭಾಷೆಗಳು ಎಷ್ಟೇ ಇದ್ದರೂ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸುವ ಭಾಷೆ ಒಂದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ ಅದು ತನ್ನ ಮನೆಯ ಭಾಷೆಯೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಎಂದಾಗ

ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ, ಉಪಭಾಷೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಆಯಾ ರಾಜ್ಯದ ಮುಖ್ಯಭಾಷೆಯೂ ಸೇರಿರುತ್ತದೆ ಎಂದರ್ಥ. ಆಧುನಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಈ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆಬಿದ್ದಿದೆ ಎಂದರೇ ತಪ್ಪಾಗಲಾಗದು ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಸಂಪರ್ಕ ಭಾಷೆ ಎಂಬ ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಗೆ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ನೀಡಿ, ಇತರ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಅಂಚೆಗೆ ಸರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಸಾಗುತ್ತಲೆ ಬಂದಿದೆ. ನೆಪಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪಠ್ಯವಾಗಿರಿಸಿ, ವೃತ್ತಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಇರುವ ಎಲ್ಲ ಪಠ್ಯ ಮತ್ತು ಪಠ್ಯೇತರ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಅದು ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಏಕಸ್ವಾಮ್ಯತೆ ಎಂದೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈ ಮಾತಿನ ಉದ್ದೇಶ ಸಂಪರ್ಕ ಭಾಷೆ ಎನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದಲ್ಲ. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮವೂ ಅಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಮಾತೃಭಾಷೆಗೆ ನೀಡುವ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಷ್ಟೆ. ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಇವೆರಡರ ಬೆಸುಗೆ ಒಂದನ್ನೊಂದು ಬಿಡಿಸಲಾರದಂತಹದು. ಅವೆರಡು ಪರಸ್ಪರ ಅವಲಂಬಿತವೂ ಹೌದು. ಎಷ್ಟೋ ಮೌಖಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ಭಾಷೆಯೇ ಜೀವಾಳವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಪರಂಪರೆಯ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಎಲ್ಲದರ ಹಿತವನ್ನು ಕಾಯುವುದು ಒಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೂ ಹೌದು.

ಸಾಹಿತ್ಯ, ಮಾಧ್ಯಮ ಮತ್ತು ಸಿನಿಮಾ ಈ ಮೂರು ವಿಷಯಗಳು ವೃತ್ತಿಪರತೆಯನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ, ಕೌಶಲತೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕುದಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು. ಪ್ರಸ್ತುತ ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಿನಿಮಾವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ನೋಡದೇ, ಎರಡನ್ನು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಸಂಯೋಜಿಸಿ ಸಮೀಕ್ಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಸಿನಿಮಾ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅಂತಃಸಂಬಂಧದ ಕಡೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಹರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಿನಿಮಾದ ನಂಟು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾದುದಲ್ಲ. ಇದರ ಹಿಂದೆ ದೊಡ್ಡ ಇತಿಹಾಸವನ್ನೇ ನೋಡಬಹುದು. ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ತಮ್ಮ ಚಲನಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಯಶಸ್ವಿಯಾದ ಎಷ್ಟೋ ನಿರ್ದೇಶಕರನ್ನು ನಾವು ಕಾಣಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಗಿರೀಶ್ ಕಾಸರವಳ್ಳಿ,

ಗಿರೀಶ್ ಕಾರ್ನಾಡ್, ಬರಗೂರು ರಾಮಚಂದ್ರಪ್ಪ, ಪಿ.ಶೇಷಾದ್ರಿ ಮೊದಲಾದ ಚಿತ್ರ ನಿರ್ದೇಶಕರನ್ನು ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಹೆಸರಿಸಬಹುದು. ಸಿನಿಮಾ ಎಂಬ ಕಲಾ ಮಾಧ್ಯಮದ ಪ್ರಮುಖ ಉದ್ದೇಶ ಜನರಿಗೆ ಮನರಂಜನೆ ನೀಡುವುದು ಎಂದು ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಸಿನಿಮಾದೊಳಗೆ ಅಳವಡಿಸಲು ತೊಡಗಿದಾಗ ಮನರಂಜನೆಗಿಂತ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ನೀಡುವುದು ಮುಖ್ಯವೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಸಿನಿಮಾಗಳನ್ನು ಎರಡು ರೀತಿಯಾಗಿ ವಿಭಾಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ವಾಣಿಜ್ಯೋದ್ದೇಶದಿಂದ ಮೂಡಿದ ಸಿನಿಮಾ. ಇದನ್ನು ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಸಿನಿಮಾ ಎಂತಲೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಎರಡನೆಯದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದಲಾವಣೆ ತರಲು ರೂಪುಗೊಂಡ ಸಿನಿಮಾ. ಅದನ್ನು ಕಲಾತ್ಮಕ ಸಿನಿಮಾ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಾತ್ಮಕ ಸಿನಿಮಾಗಳು ಬಹಳ ಕಡಮೆ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇತಿಹಾಸದ ಪುಟಗಳನ್ನು ತೆರೆದರೆ ರಂಗಭೂಮಿ ನಾಟಕದ ಕಥಾವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಚಲನಚಿತ್ರಗಳು ತಯಾರಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದು ಮೂಕಿ ಚಿತ್ರಗಳ ಕಾಲ. ದೃಶ್ಯಗಳಿಗೆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸುವ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಇನ್ನು ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಮೂಕಿ ಚಿತ್ರ ಎಂದು ತಯಾರಾದದ್ದು 1929ರಲ್ಲಿ. 'ಮೃಚ್ಛಕಟಿಕ' ಅಥವಾ 'ವಸಂತಸೇನ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ತಯಾರಾದ ಈ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಟಿ.ಪಿ.ಕೈಲಾಸಂ ಸಹಾ ಅಭಿನಯಿಸಿದ್ದರು. ಅಂದರೆ ಕನ್ನಡ ಚಲನಚಿತ್ರಗಳಿಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸಂಪರ್ಕ ಆಗಿನಿಂದಲೂ ಇದೆ. ಅಂದು ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಅತ್ಯಲ್ಪ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಸಿನಿಮಾಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವುದು ಬಹು ಪ್ರಯಾಸದ ಕೆಲಸವೆನಿಸಿತ್ತು. ಸಿನಿಮಾದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿಸುವುದರಿಂದ ಕೊನೆಯ ದೃಶ್ಯದವರೆಗೂ ಚಿತ್ರೀಕರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅಪಾರ ಮಾನವ ಶ್ರಮ ಬೇಡುತ್ತಿತ್ತು. ವಸಂತಸೇನಾ ಸಿನಿಮಾದ ರೀಲುಗಳ ಉದ್ದ ಸುಮಾರು ಎಂಟುಸಾವಿರ ಅಡಿಯಾಗಿತ್ತಂತೆ. ಈ ಚಲನಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ತಗುಲಿದ ವೆಚ್ಚ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಗಳಾಗಿತ್ತು. ಈ ಚಲನಚಿತ್ರವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲು ಶ್ರಮಿಸಿದವರೆಲ್ಲರೂ ವೃತ್ತಿಪರರೇ ಆಗಿದ್ದರು ಎಂಬುದು ವಿಶೇಷ. ಜೊತೆಗೆ

ಅಂದಿನ ಚಲನಚಿತ್ರಗಳು ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾನವ ಕೌಶಲತೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಚಲನಚಿತ್ರ ನಿರ್ಮಾಣವೆಂದರೆ ಕೇವಲ ಅದು ಒಬ್ಬರೋ ಇಬ್ಬರೋ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ಅದು ಹಲವು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಪರಿಣಿತರನ್ನು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯ. ಇಲ್ಲಿ ಕ್ಲಾಪ್ ಹೊಡೆಯುವುದರಿಂದ, ಕೊನೆಯ ವಿಭಾಗದವರೆಗೂ ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಕೌಶಲವನ್ನು ಹೊಂದಿರಲೇಬೇಕು. ಸಿನಿಮಾದ ಎಲ್ಲಾ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲೂ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಾರ್ಯವಾದರೆ ಮಾತ್ರ ಆ ಚಿತ್ರ ಸರ್ವಮಾನ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವ ನಿರ್ದೇಶಕನಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಕೌಶಲ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆತ ಕನಿಷ್ಠ ನಾಲ್ಕೈದು ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಾದರೂ ಪರಿಣಿತಿ ಸಾಧಿಸಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬ ನಿರ್ದೇಶಕನಿಗೆ ಕಲೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಗೀತ, ಚಿತ್ರಕಲೆ ಮುಂತಾದವುಗಳ ಮೇಲೆ ವಿಶೇಷ ಆಸಕ್ತಿ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಒಂದು ಚಲನಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಪರಿಪೂರ್ಣತ್ವ ಬಂದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪುರಸ್ಕೃತರಾದ ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತರು ಕೆಲವೊಂದು ಚಲನಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ತಾವೇ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿ, ನಿರ್ದೇಶನವನ್ನು ಸಹಾ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. 1930-31 ರಲ್ಲಿ 'ಭೂತರಾಜ್ಯ' ಮತ್ತು 'ಡೊಮಿಂಗೊ' ಎಂಬ ಎರಡು ಮೂಕಿ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದ್ದರು. ಈ ಚಲನಚಿತ್ರದ ಕಥೆ, ಚಿತ್ರಕಥೆ ಅವರದೇ ಆಗಿತ್ತು. ಜೊತೆಗೆ 'ಕಿನೆಮಾ ಹ್ಯಾಂಡ್ ಕ್ಯಾಮರಾ'ದಲ್ಲಿ ಅವರೇ ಛಾಯಾಗ್ರಹಣ ಸಹಾ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಇವೆಲ್ಲದರೊಂದಿಗೆ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಅವರು ಸಹಾ ಅಭಿನಯಿಸಿದ್ದರು. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅವರಿಗೆ ಅರಿವಿತ್ತು ಎಂಬುದು ತಿಳಿಯದ ವಿಷಯವೇನಲ್ಲ. ಮೂಕಿ ಚಿತ್ರಗಳಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲದೆ ವಾಕ್ಚಿತ್ರವನ್ನು ಸಹಾ ಅವರು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ್ದರು. ತಮ್ಮದೆ 'ಕುಡಿಯರ ಕೂಸು' ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿ 'ಮಲೆಯ ಮಕ್ಕಳು' ಎಂಬ ಚಿತ್ರವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದರು. ಹೀಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಿನಿಮಾ ಪ್ರಪಂಚ ಪ್ರಾರಂಭವಾದಗಿಂದಲೂ ಒಂದಲ್ಲಾ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಜೊತೆ ಸಹಯಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

1965ರ ನಂತರದ ಕಾಲವನ್ನು ಕನ್ನಡ ಚಲನಚಿತ್ರದ ಸುವರ್ಣಯುಗ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇಡೀ ಚಿತ್ರರಂಗಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದ ಕಾಲ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಅನೇಕ ಕನ್ನಡದ ಕತೆ, ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಚಲನಚಿತ್ರಗಳಾಗಿ ತಯಾರಾಗೊಂಡು ಯಶಸ್ವಿಯೂ ಆಯಿತು. ಆ ಮೂಲಕ ಜನರಿಗೆ ಮನರಂಜನೆ ಮೂಲಕ ನೀತಿಯುಕ್ತ ಸಂದೇಶವನ್ನು ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಿಪರ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ಮುಖ್ಯವಾಗುವುದು, ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ಚಲನಚಿತ್ರವಾಗಿ ಬದಲಿಸುವ ಬಗೆ. ಕನ್ನಡದ ಕತೆ ಮತ್ತು ಕಾದಂಬರಿ ಕ್ಷೇತ್ರ ಬಹು ವಿಸ್ತಾರವಾದುದು. ನೂರಾರು ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಮೂರು ಘಂಟೆಯ ನಿಗದಿತ ಸಮಯಕ್ಕೆ ದೃಶ್ಯಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಬೇಕಾದ ಸವಾಲು ಎದುರಾಗುತ್ತದೆ. ಮೂಲ ಕಾದಂಬರಿಯ ವಿನ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಬರದಂತೆ ಚಿತ್ರಕಥೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವುದು ತುಸು ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವೂ ಹೌದು. ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪಾತ್ರಗಳ ಗುಣ-ಸ್ವಭಾವಗಳನ್ನು ಅರಿತು, ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕುದಾದ ನಟ-ನಟಿಯರನ್ನು ಹುಡುಕಬೇಕು. ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪವಾಗುವ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ, ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ, ಪರಿಸರದ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಹೊಂದುವ ಕಡೆ ಚಿತ್ರೀಕರಣವನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ, ನೋಡುಗನಲ್ಲಿ ಕೃತಕತೆಯನ್ನು ಮೂಡಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಸಹಜತೆಯೇ ಕಲಾತ್ಮಕ ಚಿತ್ರಗಳ ಆತ್ಮ. ಇಲ್ಲಿ ನಟನಿಗೆ ನಟನೆಗಿಂತ ಪ್ರಮುಖವಾಗುವುದು, ಕತೆ ಅಥವಾ ಕಾದಂಬರಿಯ ಒಳಹೊಕ್ಕು, ತಾನೇ ಆ ಪಾತ್ರವಾಗಿ ಜೀವಿಸಬೇಕಾದ ದೃಷ್ಟಿ. ಹಾಗಾಗಿ ಒಬ್ಬ ನಟನು ಸಹಾ ಕತೆ ಅಥವಾ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ಆಳವಾಗಿ ಓದಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಕತೆಗೆ ಚಿತ್ರಕತೆ ಬರೆಯಲು ವಿಶೇಷ ಕೌಶಲ ಬೇಕೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಚಿತ್ರಕತೆ ಬರೆಯುವುದನ್ನು ಕಲಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹಲವು ಅಕಾಡಮಿಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಖಾಸಗಿಯಾಗಿ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ ವಿನಾ, ಒಂದು ಪಠ್ಯಕ್ರಮದ ಭಾಗವಾಗಿ ಬಂದಿರುವುದು ತೀರ ಅತ್ಯಲ್ಪ. ಗದ್ಯರೂಪದ ಕಾದಂಬರಿಯ ಕತೆಗಳಿಗೆ, ಭಾವಯುಕ್ತ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದು ಸುಲಭಕಾರಿಯಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷ ಪದಪ್ರಯೋಗಗಳ ಬಳಕೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಂದರ್ಭಿಕ ಘಟನೆಗಳಿಗೆ

ಕೊಡುವ ಹೋಲಿಕೆಗಳು ಹೊಸತನದಿಂದ ಕೂಡಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿತವಿರುವ, ಸಹಜ ಕಲ್ಪನೋಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಸೃಜಿಸುವಂತವರು ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅನೇಕ ಕೋರ್ಸುಗಳು ನಗರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯವಿದ್ದರೂ, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಕೋರ್ಸುಗಳ ಅಳವಡಿಕೆ ಇಂದಿನ ಅಗತ್ಯವೂ ಆಗಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರರಂಗದಲ್ಲಿ ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ವಸ್ತುವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಯಾರಾದ ಚಲನಚಿತ್ರಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಗುತ್ತವೆ. ಡಾ.ರಾಜ್‌ಕುಮಾರ್ ಅಭಿನಯದ ಸಾಕಷ್ಟು ಚಿತ್ರಗಳು ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ್ದವು. ಟಿ.ಕೆ.ರಾಮರಾವ್ ಅವರ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ನಿರ್ಮಿತಗೊಂಡ 'ಬಂಗಾರದ ಮನುಷ್ಯ' ಚಲನಚಿತ್ರ ಸಾರ್ವಕಾಲಿಕ ಮಾನ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಒಂದು ಕಾದಂಬರಿ ಚಲನಚಿತ್ರವಾದರೇ ಹೇಗೆ ಜನರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮುಟ್ಟಬಲ್ಲದು, ಸಮಾಜದ ಪರಿವರ್ತನೆಗೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಡವಲ್ಲದು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಈ ಚಿತ್ರ ಉತ್ತಮ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾರಂತರ 'ಬೆಟ್ಟದ ಜೀವ' ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ಚಲನಚಿತ್ರವನ್ನಾಗಿದವರು ಪಿ.ಶೇಷಾದ್ರಿ. ಒಂದು ಕಾದಂಬರಿಯ ಒಳ ವಿವರಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಚಲನಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಹಿಸಬಹುದು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. 'ಬೆಟ್ಟದ ಜೀವ' ಕಾದಂಬರಿಯು ಮಲೆನಾಡ ಪರಿಸರ, ಅಲ್ಲಿನ ಜೀವನಕ್ರಮ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಕೌಟುಂಬಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಸಂಪ್ರದಾಯ, ವಿಧಿ-ವಿಧಾನ, ಕೃಷಿ ಈ ರೀತಿಯಾದ ಹಲವಾರು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಡುತ್ತದೆ. ಅದೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಓದುಗನ ಮನಸ್ಸಿನನ್ನು ಆದ್ರಗೊಳಿಸುವುದು ಗೋಪಾಲಯ್ಯನವರ ಪಾತ್ರಚಿತ್ರ. ಇಂತಹ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ಓದುವುದೇ ಒಂದು ಸುಖ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿರುವ ಒಂದು ಓದುಗವಲಯಕ್ಕೆ, ಚಿತ್ರವನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸುವಾಗಿನ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಬಾರದಂತೆ ಚಿತ್ರವನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವುದು ಒಂದು ಸವಾಲು. ಎಂತಹದೇ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡರೂ, ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವ ಪ್ರಕೃತಿ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಚಲನಚಿತ್ರಗಳಿಗೆ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಕೆಲವು ಸಲ ಚಿತ್ರದ ಮಿತಿಯೂ ಆಗಬಹುದು. ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮುಖ್ಯ ಪಾತ್ರಗಳಿಗೆ ಜೀವ ಕೊಡುವ ಪ್ರಬುದ್ಧ ನಟನ ಹಾಗೂ

ನಟನೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಟನೆಯ ಪಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಂತಹ ಕಲಾವಿದರೂ ಬೇಕಾಗುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಒಬ್ಬ ಸೃಜನಶೀಲ ಓದುಗ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ನೆಲೆಮಾಡಿಕೊಂಡಂತಹ ಕಲ್ಪನಾ ಪಾತ್ರವಿರುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗಿರುವ ಪಾತ್ರದ ತರಹವೇ, ಚಿತ್ರದೊಳಗಿನ ಪಾತ್ರವೂ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಸಹೃದಯ ಓದುಗನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ಕಲಾವಿದರ ನಟನೆ ಮಂಕಾಗಬಾರದು. ಅದು ಸಿನಿಮಾದ ಪ್ರಮುಖ ಮಿತಿಯಾಗಿ ಕಾಡುತ್ತದೆ. ಇಂತಹವೆಲ್ಲವನ್ನು ವೃತ್ತಿಪರ, ಸೂಕ್ಷ್ಮಗ್ರಾಹಿ ನಿರ್ದೇಶಕನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ರೂಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಕೇವಲ ಕತೆಯ ಮುಖಾಂತರವಷ್ಟೇ ಜನರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಲುಪಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಕಾದಂಬರಿಯ ಕತೆಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಬರುವ ಸಂಭಾಷಣೆ, ಹಾಡು, ಗೀತಸಾಹಿತ್ಯ, ನಟನೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಗಣನೆಗೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಇಂದಿನ ಚಲನಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಡುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಮುಖ ಕೊರತೆಯೆಂದರೆ ಅದು ಗೀತಸಾಹಿತ್ಯ. ಕೆಲವು ದಶಕಗಳ ಹಿಂದೆ ಗೀತಸಾಹಿತ್ಯದ ಬರವಣಿಗೆಯ ಶೈಲಿ ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದು. ಆದರೆ ಇಂದಿನ ಗೀತಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಗದ್ಯವೇ, ಹಾಡಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆ ಹೊಂದಿದೆಯೇನೋ ಎಂಬ ಭಾವವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತದೆ. ಕತೆ ಬರೆಯುವದರಿಂದ-ನಟನೆಯವರೆಗೂ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಕೋರ್ಸುಗಳು ಇದ್ದರೂ, ಗೀತಸಾಹಿತ್ಯ ರಚಿಸುವುದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಲು ಯಾವುದೇ ಬಗೆಯ ಶಿಕ್ಷಣವಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗಿಂದ ಹುಟ್ಟುವ ಪದಗಳಿಗೆ ಭಾವ ಕೊಡುವ ಕಾರ್ಯ ಕವಿಯದು. ಇಂದು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಿನಿಮಾರಂಗಕ್ಕೆ ಭಾವಪೂರ್ಣ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತಿರುವವರು ಬೆರಳೆಣಿಕೆಯಷ್ಟು ಮಂದಿ ಎಂದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಪರ್ಕವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಸತ್ವಹೀನವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಕೆಲವು ದಶಕಗಳ ಹಿಂದೆ ಎಷ್ಟೋ ಕನ್ನಡ ಕವನಗಳನ್ನು ಚಲನಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಆ ಕ್ರಮವೇ ನಿಂತುಹೋದಂತಿದೆ. ತೀರ ಬೆರಳೆಣಿಕೆ ಎಂದೆನಿಸುವಷ್ಟು ಸಿನಿಮಾಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲೊಂದು ಇಲ್ಲೊಂದು ಭಾವಗೀತೆಗಳನ್ನೋ, ಕವನಗಳನ್ನೋ ಬಳಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಈ ಹಿಂದೆ ಕುವೆಂಪು, ದ.ರಾ.ಬೇಂದ್ರೆ, ಜಿ.ಎಸ್.ಎಸ್

ಮೊದಲಾದವರ ಗೀತೆಗಳನ್ನು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಚಲನಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ 'ಗೌರಿ' ಎಂಬ ಚಲನಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಕುವೆಂಪು ಅವರ 'ಯಾವ ಜನ್ಮದ ಮೈತ್ರಿ.....' ಕವನವನ್ನು ಬಳಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಮಿಸ್ ಲೀಲಾವತಿ' ಎಂಬ ಚಲನಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ 'ದೋಣಿ ಸಾಗಲಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗಲಿ.... ದೂರ ತೀರವ ಸೇರಲಿ...' ಎಂಬ ಹಾಡು ಇಂದಿಗೂ ಜನಪ್ರಿಯ. 'ಮಾವನ ಮಗಳು' ಎಂಬ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ 'ನಾನೇ ವೀಣೆ ನೀನೆ ತಂತಿ....' ಹಾಡು ಇಂದಿಗೂ ತನ್ನ ಮಾಧುರ್ಯತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. 'ಮನಮೆಚ್ಚಿದ ಮಡದಿ' ಎಂಬ ಚಲನಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಕುವೆಂಪು ಬರೆದ ದೇಶಭಕ್ತಿ ಗೀತೆ 'ನಡೆ ಮುಂದೆ.... ನಡೆ ಮುಂದೆ ನುಗ್ಗಿ ನಡೆ ಮುಂದೆ....' ಎಂಬ ಗೀತೆಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲಾಗಿದೆ. 'ಕಾಮನಬಿಲ್ಲು' ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿದ 'ಉಳುವ ಯೋಗಿಯ ನೋಡಲಿ' ಹಾಡು ಇಂದು ರೈತ ಗೀತೆಯಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದಿದೆ. ಇನ್ನು ದ.ರಾ.ಬೇಂದ್ರೆವರ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಸಹಾ ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಕುಲವಧು' ಎಂಬ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ 'ಯುಗ ಯುಗಾದಿ ಕಳೆದರೂ ಯುಗಾದಿ ಮರಳಿ ಬರುತ್ತಿದೆ.....' ಎಂಬ ಬಳಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಂದಿಗೂ ಯುಗಾದಿ ಹಬ್ಬ ಬಂತೆಂದರೆ ಆ ಹಾಡು ಎಲ್ಲೋ ಒಂದು ಕಡೆ ಕೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. 'ಬೆಳ್ಳಿಮೋಡ' ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ 'ಮೂಡಲ ಮನೆಯ ಮುತ್ತಿನ ನೀರಿನಾ.....' ಎಂದು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವ 'ಬೆಳಗು' ಕವನವನ್ನು ಬಳಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಅರಶಿನ ಕುಂಕುಮ' ಎಂಬ ಚಲನಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ 'ಇಳಿದು ಬಾ ತಾಯೇ ಇಳಿದು ಬಾ...' ಎಂಬ 'ಗಂಗಾವತರಣ' ಕವನವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಶರಪಂಜರ' ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ 'ಉತ್ತರ ಧ್ರುವದಿಂ ದಕ್ಷಿಣ ಧ್ರುವಕು...' ಎಂಬ ಕವನವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಅಂದು ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಕವನಗಳು ಅಳವಡಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಆ ಕವನಗಳಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಗೀತ ಸಂಯೋಜನೆ ಇಂದಿಗೂ ಆ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಗುನುಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಜೊತೆಗೆ ಈ ಗೀತೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಚಲನಚಿತ್ರದ ಕತೆಯ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಆ ಕತೆಗೂ- ಕವನದ ಭಾವಕ್ಕೂ ಒಂದು ಅರ್ಥಸಂಪರ್ಕ ಏರ್ಪಡುವಂತೆ ಜಾಗ್ರತೆ ವಹಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂದಿನ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಈ ತರಹದ ಜಾಗ್ರತೆ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಂದಿನ ಬಹುಪಾಲು ಚಲನಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಿನಿಮಾದ ಕತೆಗೂ, ಹಾಡಿಗೂ, ಅದರೊಳಗಿನ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೂ ನೇರ ಸಂಪರ್ಕವೇ ಇಲ್ಲ ಎಂಬಂತೆ ರಚಿತವಾಗುತ್ತವೆ. ಸಿನಿಮಾ

ಹಾಡುಗಳ ರಚನೆಗೆ ಯಾವುದೇ ಕೌಶಲಗಳು ಬೇಡವೇನೋ ಎಂದೆನಿಸುತ್ತವೆ. ಜಯಂತ್ ಕಾಯ್ಕಿಣಿ, ವಿ.ನಾಗೇಂದ್ರ ಪ್ರಸಾದ್, ಕವಿರಾಜ್ ಮತ್ತೊಂದಷ್ಟು ಬೆರಳೆಣಿಕೆಯ ಮಂದಿಯ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಇಂದು ರಚನೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾವಪೂರ್ಣತೆ ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸಂಗೀತಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಗೀತಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲ್ಪಡುವ ಅಕ್ಷರಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ಪದಗಳಿಗೂ ಒಂದು ಸಂಬಂಧವಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಗೀತರಚನಾಕಾರರು ಹಿಂದೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ. 'ಗಪದ್ಯ' ಎಂಬ ಹೊಸ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ರಚನೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಾಹಿತ್ಯವೇ ಹೆಚ್ಚು. ಈ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಂಗೀತ ಸಂಯೋಜನೆಯ ನೆರವನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಸಂಗೀತದ ಇಂಪಿನ್ಮೊಳಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಎಂದಿಗೂ ಗೌಣವಾಗಬಾರದು. ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಸಂಗೀತದಷ್ಟೇ ಹಿತವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಗೀತರಚನಾಕಾರರು ಯೋಚಿಸುವುದು ಒಳಿತೆನಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ಎಲ್ಲದರೊಂದಿಗೆ ಇಂದು ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನೋ, ಕನ್ನಡದ ಸಣ್ಣಕತೆಯನ್ನೋ ಅಥವಾ ನಾಟಕವನ್ನೋ ಆಧರಿಸಿ ಚಿತ್ರನಿರ್ಮಾಣವಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಅತ್ಯಲ್ಪ. ಕತೆ, ಕಾದಂಬರಿ ಆಧಾರಿತ ಸಿನಿಮಾಗಳು ಬರುವುದು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿವೆ, ರಿಮೇಕ್ ಅಥವಾ ಪರಭಾಷಾ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವುದು ಅಧಿಕವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲೊಂದು ಇಲ್ಲೊಂದು ಕತೆ, ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ಚಿತ್ರಗಳು ಬರುತ್ತಿವೆಯಷ್ಟೆ. ಇಂದು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಸರಾಸರಿ ೩೦೦ ಚಿತ್ರಗಳು ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವಂತಹ ಚಿತ್ರಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹತ್ತನ್ನು ದಾಟದಿರುವುದು ವಿಷಾದನೀಯ ಸಂಗತಿ. ಇಂತಹ ಚಿತ್ರಗಳು ಲಾಭಗಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದೋ, ಜನ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಾರಣಗಳಿಗೋ ಈ ತರಹದ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಹುಕಡಿಮೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಅವರು ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಇನ್ನು ಪ್ರಕಟವೇ ಆಗದಿದ್ದ 'ಇಷ್ಟಕಾಮ್ಯ' ಎಂಬ ಕಾದಂಬರಿ ಆಧಾರಿತ ಚಿತ್ರವನ್ನು ತೆರೆಗೆ ತಂದು ಹೊಸ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಮುಂದಾದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಬರಗೂರು ರಾಮಚಂದ್ರಪ್ಪನವರ 'ಅಮೃತಮತಿ' ಎಂಬ ಚಲನಚಿತ್ರ, ಜನ್ನನ

'ಯಶೋಧರ ಚರಿತೆ'ಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿದೆ. ಈ ಚಿತ್ರ ಇನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಸಣ್ಣಕತೆಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಕೊಂಚ ಮರುವಿನ್ಯಾಸಗೊಳಿಸಿ ತೆರೆಗೆ ಬಂದ ಇತ್ತೀಚಿನ ಚಿತ್ರ 'ಡೇರ್ ಡೇವಿಲ್ ಮುಸ್ತಫಾ'. ಒಂದು ಕತೆಯನ್ನು ಇಂದಿನ ಸಂದರ್ಭಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಹೇಗೆ ಬದಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು, ಇಂದಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಅನ್ವಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ಈ ಚಿತ್ರ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿತು. ಈ ಹಿಂದೆ ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರ ತೇಜಸ್ವಿಯವರ ಅನೇಕ ಕತೆಗಳು ಚಿತ್ರಗಳಾಗಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದವು. ಅವರ ಕತೆಗಳನ್ನು ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಆಗಿ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದು 'ಕಿರುಗೂರಿನ ಗೈಯಾಳಿಗಳು' ಎಂಬ ಚಿತ್ರ. ಈ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಸುಮನಾ ಕಿತ್ತೂರು ಅವರು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ್ದರು. ಆ ಪ್ರಯತ್ನದ ನಂತರ ಇನ್ನು ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದಿರಿಸಿ, ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕತೆಗೆ ವಿಭಿನ್ನ ಆಯಾಮವನ್ನು ನೀಡಿ 'ಡೇರ್ ಡೇವಿಲ್ ಮುಸ್ತಫಾ' ಚಿತ್ರವನ್ನು ತೆರೆಗೆ ತಂದರು. ಹೊಸ ಹೊಸ ಪ್ರಚಾರ ಶೈಲಿಯ ಮುಖಾಂತರ ಆ ಚಿತ್ರ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದೆ. ಇಂದು ಒಂದು ಕತೆಯನ್ನು, ಚಲನಚಿತ್ರವಾಗಿ ಮಾಡುವ ಕೌಶಲಕ್ಕೆ ಈ ಚಿತ್ರ ಮಾದರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಮೂಲ ಕತೆಯ ಆಶಯಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರದಿದ್ದರೂ, ಆ ಕತೆಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿರುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟತೆಯು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಎಂಬ ಮನೋರಂಜನಾತ್ಮಕ ಭಾಗವನ್ನೇ ವಿಸ್ತರಿಸಿ ಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಆಯಾಮವನ್ನು ನೀಡಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಕತೆಯ ಮೂಲ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಬಾರದಂತೆ ಚಿತ್ರಕಥೆಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕೌಶಲ ಅತಿಮುಖ್ಯ ಸಂಗತಿಯೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಪಾತ್ರವರ್ಗದ ಆಯ್ಕೆಯೂ ಇದೇ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಚ್ಚುಗಾರಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ಸಾಹಿತ್ಯಾಧಾರಿತ ಕತೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಕನ್ನಡ ಓದುಗ ಬಳಗವೇ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಚಿತ್ರವಾಗಿ 'ಡೇರ್ ಡೇವಿಲ್ ಮುಸ್ತಫಾ' ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ವೃತ್ತಿಪರಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುವ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಮುಖ ವಲಯ ಮಾಧ್ಯಮ. ಜಗತ್ತಿನ ಯಾವುದೋ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವಿದ್ಯಮಾನವು ಕ್ಷಿಪ್ರವಾಗಿ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರಿಗೂ ತಲುಪುತ್ತಿದೆ ಎಂದರೇ ಅದಕ್ಕೆ ಮಾಧ್ಯಮವೇ ಕಾರಣ. ಇಂದು ಮಾಧ್ಯಮ ಕ್ಷೇತ್ರ ಅತಿ ವೇಗವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಅತ್ಯಾಧುನಿಕ

ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಜನರಿಗೆ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಸುವಲ್ಲಿ ಮಾಧ್ಯಮದ ಪಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚು. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಮಾಧ್ಯಮವೆಂದರೇ ಕೇವಲ ಟೆಲಿವಿಷನ್ ಸುದ್ದಿವಾಹಿನಿಯಲ್ಲ, ದಿನಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಸಹಾ ಮಾಧ್ಯಮ ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಮಾಧ್ಯಮವೆಂದರೇ ಕೇವಲ ಸುದ್ದಿ ಬಿತ್ತರ ಮಾಡುವದಷ್ಟೇ ಅದರ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ತನ್ನ ವಿಭಿನ್ನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಮೂಲಕ ತನ್ನನ್ನು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಗುರಿ ಅತಿಹೆಚ್ಚು ವೀಕ್ಷಕರನ್ನು ತಲುಪುವುದು ಮಾಧ್ಯಮದ ಪ್ರಮುಖ ಗುರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ದಿನಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗಾದರೆ ತನ್ನ ಚಂದಾದಾರರನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ವಿಭಿನ್ನ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಅನ್ವೇಷಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಆ ಮೂಲಕ ಹೆಚ್ಚು ಜನರನ್ನು ತಲುಪುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಜನರ ನಂಬಿಕೆ ಗಳಿಸುವುದು ಮಾಧ್ಯಮದ ಮೊದಲ ಕೆಲಸವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಂಬಿಕೆ ಮೂಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಒಂದು ಮಾರ್ಗ ಸುದ್ದಿಯ ನಿಖರತೆಗೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ನೀಡುವುದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ರಾಜಕೀಯ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ, ದೈನಂದಿನ ವಿಷಯಗಳ ಚರ್ಚೆ, ಆಡಳಿತದ ಪರಾಮರ್ಶೆ ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯಗಳು ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಸೆಳೆಯುವ ವಿಷಯಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಮಾಧ್ಯಮ ವೃತ್ತಿಪರವಾಗಬೇಕೆಂದರೆ ಒಂದೇ ವಿಷಯಕ್ಕೋ, ಒಂದೇ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೋ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳದೆ ಎಲ್ಲರನ್ನು, ಎಲ್ಲವನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳುವ ಗುಣ ಹೊಂದಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸುಳ್ಳು ಸುದ್ದಿಗಳನ್ನು ಕೊಡದೆ, ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವವನ್ನು ನೀಡಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ಸುದ್ದಿಗಳನ್ನು ಬಿತ್ತರಿಸುವ ಮುನ್ನ ಅದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಸುಳ್ಳು ಸುದ್ದಿ ಬಿತ್ತರವಾದ ನಂತರ ಅದು ಎದುರಿಸುವ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಅನೇಕ. ಮುಂದೆ ಅದು ಎಷ್ಟೇ ನಿಖರ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ನೀಡಿದರೂ ಪುನಃ ಜನರ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಗಳಿಸುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾಧ್ಯಮ ಎಂಬುದು ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ನಿಖರವರ್ತಿಯಾಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಅಂಶಗಳೆಲ್ಲವೂ ದಿನಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತವೆ.

ಯಾವುದೇ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಲಿ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿರಲೇ ಬೇಕು. ಭಾವಗಳ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಭಾಷೆ ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಿನಿಮಾ, ಮಾಧ್ಯಮ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಈ ಎಲ್ಲದರ ಬಗ್ಗೆ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ

ಹಂತದಲ್ಲಿಯೇ ಅರಿವನ್ನು ಮೂಡಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಪಠ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ಪದವಿ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೇ ಈ ವಿಷಯಗಳ ಕುರಿತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಒಳನೋಟವನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಅಗತ್ಯತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬ ವಾಣಿಜ್ಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, ಒಬ್ಬ ಕಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, ಒಬ್ಬ ವಿಜ್ಞಾನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಒಂದು ಕತೆಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಬಹುದು ಎಂಬ ಅರಿವಿನೊಂದಿಗೆ ಪಠ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಮುಂದಿನ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಒದಗಿಸಬಹುದಾದ ಸಹಾಯವೇನಾಗಿರಬಹುದು ಎಂಬ ತಿಳಿವಿನೊಂದಿಗೆ ಪಠ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಆಯ್ಕೆ ಇರಬೇಕು. ಕಲೆ, ವಾಣಿಜ್ಯ ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನ ಈ ಮೂರೂ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕಿದೆ. ಸಿನಿಮಾ ಮತ್ತು ಮಾಧ್ಯಮ ಈ ಎರಡು ವೃತ್ತಿರಂಗಕ್ಕೂ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಜ್ಞಾನ ಇರಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಪದವಿ ಹಂತದ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಪಠ್ಯ ಕೇವಲ ಕತೆ, ಕವನ ಇಷ್ಟಕ್ಕೇ ಮೀಸಲಾಗದೆ ಅನ್ಯ ಜ್ಞಾನಶಿಸ್ತುಗಳನ್ನು ಲೇಖನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪಠ್ಯದಲ್ಲಿರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂದು ದಿನ ದಿನಕ್ಕೂ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ವಿಷಯಗಳ ಕಡೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಹರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕಳೆದ ಹತ್ತಾರು ತಿಂಗಳಿನಿಂದ ಸುದ್ದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕೃತಕ ಬುದ್ಧಿಮತ್ತೆಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿ, ಅಳ, ವಿಸ್ತಾರಗಳು ಸುಲಭವಾಗಿ ಅಳತೆಗೆ ಸಿಗದದ್ದು, ಮಾಹಿತಿಗಳು ಬೆರಳಂಚಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುವ ಕಾಲವು ಇದಾಗಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣದ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಕ್ರಮಗಳು, ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ವೇಗಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವಂತಹದೇ ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೂ ಸಹಾ ಈ ಜಾಗತಿಕ ವೇಗದೊಂದಿಗೆ ನಡೆಯುವಂತೆ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಸಹಾಯಕರವಾಗಬಲ್ಲದು. ಒಂದು ಕ್ಲಿಷ್ಟಕರ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಕತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತಂದಿರಿಸಿದಾಗ ಅದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತ ಕತೆಯಾಗುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬೆಂಬಲ ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಬರವಣಿಗೆ ಎಂಬುದು ಕೂಡ ಒಂದು ಕೌಶಲ್ಯ. ಸಿನಿಮಾ, ಮಾಧ್ಯಮ ಈ ಎರಡು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲೂ ಬರವಣಿಗೆ ಎಂಬುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಬರವಣಿಗೆಯ ಕೌಶಲಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಒಂದು ಕೋರ್ಸನ್ನು ಇಟ್ಟರೂ ಅದು ಉಪಯುಕ್ತವೇ. ಇಂದಿನ ಸಿನಿಮಾ ಡಬ್ಬಿಂಗ್ ಮೂಲಕ ತನ್ನ

ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಆದರೆ ಮೂಲಭಾಷೆಯಿಂದ ಪರಭಾಷೆಗೆ ಭಾಷಾಂತರವಾದಾಗ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳು ಅನರ್ಥಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿವೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಒಂದು ನಾಡಿನ ಭಾಷಾ ಸ್ವರೂಪದೊಂದಿಗೆ ಆ ನಾಡಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೂ ಮಿಳಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಗಾದೆಗಳನ್ನು, ನುಡಿಗಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಭಾಷಾಂತರಗೊಳ್ಳುವ ನಾಡಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವಂತೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಭಾಷಾಂತರಕಾರನಿಗೆ ಆ ಎರಡೂ ನಾಡಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಪರಿಚಯವಿದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ ಉತ್ತಮ ಭಾಷಾಂತರ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತಹದು. ಯಥಾವತ್ತಾದ ಅನುವಾದಗಳು ಅನರ್ಥಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತವೆ. ಇನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಕರಣಾಂಶಗಳ ಕೊರತೆ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ದಿನಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಕಾಣೆಯಾಗಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸೂಕ್ಷ್ಮಾಂಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಎಲ್ಲದರ ಕುರಿತಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿ ಪಠ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಬಹುದು. ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕವೇ ಕಲಿಸಲುಬಹುದು. ಕೌಶಲವೆಂದರೆ ಅನ್ಯಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ಕಲಿಯುವುದಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವ ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ಕಲಿಯುವುದು. ಅನ್ಯಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಒಂದು ಕೌಶಲವೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯು ಸಂಪರ್ಕ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕೆ ವಿನಾ, ತಾನೇ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಬಾರದು. ಹೀಗೆ ಸಿನಿಮಾ, ಮಾಧ್ಯಮ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ವೃತ್ತಿಪರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಾಗಿ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ತನ್ನದೇ ಆದ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿವೆ. ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುವಂತಹ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೂ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿದೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಕೃತಿ

೧. ಗಂಗಾಧರ ಮೊದಲಿಯಾರ್ : ಕನ್ನಡ ಸಿನಿಮಾ ಇತಿಹಾಸದ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ

ಕನ್ನಡ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ, ಬೆಂಗಳೂರು

ಮೊದಲ ಮುದ್ರಣ - ೧೯೯೬